Така осіння сіра смута
Тебе взяла із мого дому,
Відвічна тайна незбагнута
Упокоїла твою втому.

Така безсонячна година,
В якій останні рожі жовкли,
Тебе взяла від твого сина…
Уста твої навіки змовкли —

Роздерли шати хризантеми,
Вікно вмивалося сльозою,
Ридав мій дім, мої тереми,
Кожний кут плакав за тобою.

Скрізь — надходячий сумерк ночі
Гасив останні блиски днини,
Твої навіки згаслі очі
Востаннє лили дві сльозини…

Прощай!.. Ітимуть дні рядами,
Аж зрине ранок мого свята…
Та чи з тобою, з всіми вами
Стрінусь в долині Асафата?..

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.